

Deel 4 Toelichting op de Belijdenis

In dit stuk worden nog enkele punten verduidelijkt. Ook wordt daarin aangegeven hoe de gemeente met diverse lastige punten om wil gaan.

1. Gods soevereiniteit en de menselijke verantwoordelijkheid

De Bijbel spreekt zowel over Gods soevereiniteit alsook over de verantwoordelijkheid van de mens. Dit geldt ook voor de bijbelse leer van de verlossing van de mens door Christus (zie bijvoorbeeld Joh. 6:40 in vergelijking met 6:44; Hand. 13:38-41 in vergelijking met 13:46b en 48b en ook Fil. 2:12,13). De Bijbel spreekt zowel over Gods verkiezing alsook over het appèl aan de mens om zich te bekeren en te geloven met de welgemeende uitnodiging om tot Christus te komen. Deze twee zaken zijn voor ons menselijke en daardoor beperkte verstand niet te begrijpen of met elkaar in overeenstemming te brengen. Maar omdat de Bijbel beide zaken leert, moeten we ze naast elkaar laten staan in aanbidding van de wijsheid van God (Rom. 11:33-36).

Als we het ene element gaan benadrukken ten koste van het andere, ontstaan ook problemen. Het eenzijdig benadrukken van God soevereiniteit en verkiezing leidt tot een onbijbelse, fatalistische en passieve houding. De gedachte ontstaat dan dat het niet uitmaakt wat je doet of hoe je leeft, want als God je heeft verkoren, kom je er toch wel. En als God je niet uitverkoren zou hebben, kun je nu maar beter zoveel mogelijk van het leven genieten. Dit soort gedachten zijn volkomen onbijbels.

In de tegenovergestelde benadering heeft de mens een vrije wil tot het geestelijk goede. Maar op deze wijze wordt er iets aan Gods soevereiniteit en bestuur onttrokken. Dan is God in wezen niet soeverein meer. Dat betekent ook dat de mens nooit zeker kan zijn van zijn behoud en verlossing, omdat dit afhankelijk wordt van een menselijke beslissing.

Daarentegen mogen wedergeboren christenen weten dat ze door genade een kind van God geworden zijn. Ook zal God Zijn kinderen bewaren voor een eeuwige afval. Hiervoor gebruikt Hij allerlei middelen, zoals waarschuwingen en vermaningen om gelovigen te doen volharden in Gods weg (zie bijv. Heb. 10-12). De gelovigen moeten zelf ernst maken met deze aansporingen tot volharding.

De conclusie is dat we deze zaken in bijbelse balans moeten houden, ook al doorgronden we deze dingen niet.

2. De gaven van de Heilige Geest

De volgende punten zijn hier van belang:

- ◆ Iedere gelovige ontvangt de Heilige Geest direct bij de wedergeboorte (Hand. 2:38; vergelijk met Joh. 1:12,13 en 3:8; 1 Kor. 12:13).
- ◆ Alle gelovigen hebben gaven van de Heilige Geest ontvangen vanaf het moment van hun wedergeboorte. Er is dus geen sprake van verschillende soorten christenen: gelovigen die wel of niet gedoopt zijn met de Heilige Geest, waarbij het hebben van bepaalde gaven bepaalt of men deze doop heeft ontvangen of niet. Bijvoorbeeld: het spreken in tongen is nooit het algemene of noodzakelijke teken van de doop met de Heilige Geest.

- ◆ Er is wel sprake van het meer of minder vervuld zijn met de Heilige Geest. Gelovigen hebben herhaalde vervulling nodig om in dienst van God gebruikt te kunnen worden. Zie Hand. 4:23-31; Ef. 5:18-20; Col. 3:16,17.
- ◆ Deze gaven worden door God toebedeeld, zoals Hij wil (1 Kor. 12:11,18; Heb. 2:4). Een gelovige is daarin volkomen afhankelijk van God.
- ◆ We moeten de gaven toetsen en dan vooral letten op de vrucht van de Geest (Mat. 7:22,23; Gal. 5:22). We moeten ons niet laten imponeren door de gaven, maar door de vrucht.
- ◆ De gaven moeten altijd worden getoetst aan Gods Woord (1 Tes. 5:21). In 1 Kor. 14:32 roept Paulus de profeten op om andere profeten te beoordelen. Hij zegt ook dat ons profeteren ten dele oftewel onvolkomen is.
- ◆ De liefde is het allerbelangrijkste (1 Kor. 13 en 14:1). Daarna wijst Paulus vooral op het belang van profetie. Profetie kan nooit meer iets nieuws toevoegen aan de openbaring van de Bijbel als het Woord van God. De canon is afgesloten. Dat wat we nu nog als profetische gave mogen aanmerken heeft betrekking op het *toepassen* van Gods Woord op een concrete situatie of probleem nu (1 Kor. 14:3). Uiteraard moet ook dit toepassen getoetst worden aan Gods Woord, om te zien of de boodschap in overeenstemming is met het *gehele* Woord van God.
- ◆ Hoewel God mensen op een wonderlijke wijze genezing van ziekte kan geven, is het niet zo dat ziekte of het niet genezen worden per definitie een teken is van zonde of demonie of gebrek aan geloof. Ook ziekte en dood gaan niet buiten Gods bestuur om. Als God genezing geeft, is dit een geschenk. Soms geeft God dit, soms ook niet. Deze gave is niet aan een bepaalde persoon gekoppeld, die deze gave altijd naar eigen goeddunken kan gebruiken. Het is God, die wonderlijke genezing kan geven als gebedsverhoring.
- ◆ We moeten ook niet uit het oog verliezen dat God ziekte ook toe kan laten. Denk aan het geval van Job. Zo'n ziekte kan tot eer van God zijn. Er zijn kinderen van God, die weten dat ze gaan sterven en die dan hun leven in handen van God geven en niet meer willen bidden om genezing. Van zo'n sterven kan een krachtig getuigenis uitgaan.

3. De bedelingenleer en de leer van de toekomstige dingen

- ◆ Ook op dit terrein moeten we ons in alles op de Bijbel als Gods onfeilbare Woord baseren. Zie 2 Tim. 3:16,17. We moeten ook zoeken naar de (geestelijke) eenheid in het ware geloof: Efeze 4:1-3. En dat met verdraagzaamheid en liefde. We moeten daarom noemen wat ons samenbindt. De belangrijkste punten waarover bijbelgetrouwe christenen het eens zullen zijn, zijn samengevat in de belijdenis. Daarnaast zijn de volgende punten van belang:
- ◆ De Here Jezus komt beslist terug in Zijn lichamelijke verschijning (dit in tegenstelling tot liberale opvattingen).
- ◆ Er is sprake van een voortgaande openbaring van Gods heilsplan in het Oude Testament. Je kunt daarin verschillende perioden onderscheiden (bedelingen). Jesaja had meer inzicht in Gods heilsplan dan Abraham. Zo'n periode werd vaak afgesloten door een oordeel, waarna God verder ging met een kleine groep gelovigen (zie bijvoorbeeld

Noach).

- ◆ In dit plan van God stond en staat Christus centraal als de enige Middelaar tussen God en mensen (1 Tim. 2:5). Ook in de periode van het OT werden mensen uitsluitend behouden op grond van het werk van Christus: door genade, door het geloof alleen. Niet op grond van werken. Zie hoe Paulus dat bewijst in Rom. 4 voor het geval van Abraham. Zie ook Job 19:25; Gal. 3. Alle gelovigen van alle tijden en plaatsen zijn één in Christus (Gal. 3:28; Ef. 2:11-22). We moeten beslist afwijzen dat er meer dan één heilsweg is (Hand. 4:12).
- ◆ We moeten de vervangingstheologie afwijzen, vooral wat betreft het idee dat God geen beloften meer heeft voor het volk Israël. Rom. 11 laat duidelijk zien dat God Zijn volk niet heeft verstoten.
- ◆ We mogen nooit delen uit de bijbel als zijnde niet van toepassing voor de gemeente van vandaag verklaren. Dit is duidelijk in strijd met teksten zoals Deut. 4:2; 12:32; Ps. 119:160 en Opb. 22:18,19. De praktijk heeft ook bewezen dat dit een hellend vlak is, dat leidt tot gevaarlijke uitwassen.
- ◆ Buiten deze punten en de punten genoemd in de belijdenis, mag er in de gemeente zeker vrijheid zijn als het gaat om de visie op de toekomst. We moeten en mogen erkennen dat er ook in de **bijbelgetrouwe, evangelische** wereld meer opvattingen bestaan. Het is dan ook niet verstandig om je als gemeente vast te leggen op één enkele visie. De toekomst voor de gemeente zal al onze verwachtingen verre te boven gaan. Christus onze Heer is Overwinnaar!